

Liza Klausmann

Tigres en un
cel vermell

Traducció d'Albert Torrecasana

Editorial Empúries

Barcelona

Títol original: *Tigers in Red Weather*
© Liza Klausmann, 2012

Primera edició: gener del 2014

© de la traducció: Albert Torrecasana Flotats, 2014

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, SLU, Editorial Empúries
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Ormobook
Impressió: Limpergraf
DL: B. 191-2014
ISBN: 978-84-9787-892-0

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

*A la meua àvia, pel coratge.
I a la resta de la meua família, per totes les altres coses.*

NICK

1945: setembre

—No sé si és una benedicció o una maledicció —va dir la Helena.

—Com a mínim, és una cosa diferent —va dir la Nick—. S'han acabat el cony de cartilles de racionament. S'ha acabat agafar l'autobús per anar a tot arreu. En Hughes ha dit que s'ha comprat un Buick. Al·leluia.

—Vés a saber d'on l'ha tret —va dir la Helena—. D'algun embrollaire, segurament.

—Tant és —va dir la Nick, estirant mandrosament els braços cap al cel nocturn de Nova Anglaterra.

Estaven assegudes al pati de darrere de casa, a Elm Street, vestides amb una combinació i bevent ginebra sola amb uns pots vells de mermelada. Era el setembre més calorós que es recordava a Cambridge.

La Nick va mirar el tocadiscos, que mantenia un equilibri precari a la finestra. Saltava l'agulla.

—Fa massa calor per dedicar-se a una altra cosa que no sigui beure —va dir, tornant a recolzar el cap a la cadira de jardí rovellada. En Louis Armstrong repetia una vegada i una altra que tenia dret a cantar el blues.— La primera cosa que faré quan arribi a Florida és dir a en Hughes que em compri un grapat d'agulles bones.

—Ai, aquell home —va dir la Helena, somrient.

—Ja ho sé —va dir la Nick—. És tan perfecte. I un Buick i un grapat d'agulles bones de tocadiscos. Què més podria demanar una noia?

La Helena es va enriolar dins el pot. Es va incorporar.

—Em sembla que estic borraratxa.

La Nick va donar un cop amb el seu pot contra el braç de la cadira i va fer fimbrar el metall.

—Hauríem de ballar.

El roure del pati tallava fragments de lluna i el cel ja tenia un intens color de mitjanit, malgrat la calidesa de l'aire. Persistia la fragància de l'estiu, com si ningú no hagués avisat l'herba que érem a mitjan setembre. La Nick sentia les meditacions nocturnes de la dona de la casa de tres pisos del costat. Assaborint el gust de la setmana.

Va mirar la Helena mentre la portava ballant un vals enmig de l'herba. La Helena s'hauria pogut convertir en una dona com aquella, va pensar la Nick, amb el seu cos de violoncel envernissat i de bellesa en temps de guerra. Però la seva cosina havia conservat la frescor: era tot pell suau i rínxols d'un ros castany. No havia empal·lidit com les dones que se n'havien anat al llit amb massa desconeguts que havien volat pels aires per culpa de les mines o cosits a trets pels Schmeissers. La Nick havia vist aquestes dones defallint a les cues de racionament, a punt de desaparèixer en el no-res.

Però la Helena es tornava a casar.

—Et tornes a casar —va exclamar la Nick, tentinejant una mica, com si hi hagués pensat de sobte.

—Ja ho sé. És increïble, oi? —La Helena va fer un sospir, amb la mà calenta a l'esquena de la Nick.— Senyora d'Avery Lewis. Trobes que sona tan bé com «senyora de Charles Fenner»?

—És preciós —va mentir la Nick, i va fer donar una volta a la Helena.

A la Nick, el nom Avery Lewis li feia pensar exactament en el que era aquell home: un aspirant a grimpador de Hollywood que venia assegurances i feia veure que havia sortit amb la Lana Turner, o qui fos aquella de qui sempre parlava.

—A en Fen potser li hauria caigut bé, oi?

—Au, va! En Fen l'hauria odiat. En Fen era un noi. Un noi molt dolç.

—Pobre Fen.

—Pobre Fen. —La Helena havia renunciat al ball i havia tornat amb el got de ginebra que l'esperava a la cadira.— Però ara tinc l'Avery. —Va fer un glop.— I em trasllado a Hollywood, i potser tindrè un fill. Com a mínim d'aquesta manera no em quedaré per vestir sants, no em guillaré ni em sortiran berrugues al nas. No aguantaré l'espelma vora el foc amb tu i en Hughes. Déu nos en guard.

—Ni espelmes ni berrugues. I per acabar-ho de rematar, un Avery Lewis.

—Sí, ara totes dues tindrem algú nostre. Això és important —va dir la Helena, pensarosa—. L'única cosa que m'agradaria saber és si... —Va deixar la frase a mitges.

—Què t'agradaria saber?

—Doncs si..., si amb l'Avery serà igual. Ja m'entens, si serà com era amb en Fen.

—Vols dir al llit? —La Nick es va girar d'una revolada per mirar la seva cosina a la cara.— Ai, carai. Pot ser que la virginal Helena hagi esmentat l'acte?

—Que n'ets, de dolenta —va dir la Helena.

—Ja ho sé —va concedir la Nick.

—Vaig borratxa —va dir la Helena—. Però sí que m'agradaria saber-ho. En Fen és l'únic noi que he estimat. Abans que l'Avery, vull dir. Però l'Avery és un home.

—Mira, si te l'estimes, segur que serà perfecte.

—És clar, tens raó. —La Helena es va acabar la ginebra.— Ostres, Nick. Tot està canviant i no me'n sé avenir. Hem sigut tan felices aquí, malgrat tot.

—No en facis un drama. Ens veurem cada estiu. Tret que el teu nou marit sigui al·lèrgic a la costa Est.

—Anirem a l'Illa. Com les nostres mares. Una casa al costat de l'altra.

La Nick va somriure, pensant en Tiger House, en aquelles habitacions espaioses i airejades, en l'extensió verda de gespa que desapareixia en el blau del port. I en aquella caseta tan bufona que el seu pare havia construït com un regal per a la mare de la Helena.

—Cases, marits i festes amb ginebra a mitjanit —va dir la Nick—. No canviarà res. Si més no, en el que importa de debò. Serà com sempre.

El tren va sortir de Boston amb retard i la Nick es va haver d'obrir pas a corre-cuita entre la multitud de Penn Station, que s'afanyava per arribar a algun lloc enmig d'un garbuix d'equipatges, barrets, petons i bitllets perduts. La Helena ja devia haver travessat la meitat del comtat, va pensar. La Nick s'havia encarregat de tancar l'apartament i havia donat les últimes instruccions a la mestressa perquè ho enviés tot a la destinació correcta: les caixes amb les novel·les i els llibres de poesia, a Florida; les maletes plenes de cotilles, a Hollywood.

El tren, quan a la fi hi va pujar, feia olor de lleixiu i d'emoció. L'Havana Special, que anava de Nova York a Miami, constituïa el primer viatge que havia fet mai sola de nit. S'enfonsava el nas una vegada i una altra a l'anvers del canell, on ensumava el perfum de lliri com si fos una

sal aromàtica. Estava tan aclaparada per la situació, que de poc no s'oblida de la propina del mosso.

Un cop al departament del vagó lliat, la Nick va posar la maleta de pell al portaequipatge, la va obrir i en va comprovar el contingut per assegurar-se que no s'havia descuidat res. Una camisa de dormir per al tren (blanca) i una per a en Hughes (verda, amb una bata a joc). Dues combinacions de seda de color ivori, tres conjunts de calces i sostenidors del mateix color (els podria rentar dia sí dia no fins que les seves altres coses arribessin a St. Augustine), el necessari (amb un perfum de viatge, un pintallavis vermell, aquella crema de mans Floris tan cara que en Hughes li havia portat de Londres, el raspall i la pasta de dents, un estenedor i una pastilla de sabó Ivori), dos vestits de cotó, dues bruses de cotó, uns pantalons de gavardina (els seus pantalons Katharine Hepburn), dues faldilles de cotó, un vestit jaqueta bo de llana d'estiu (color crema) i el mocador de seda rosa i verd de la mare.

A la mare li encantava aquell mocador; el duia sempre que viatjava a Europa. Ara era de la Nick. I encara que de moment no anés enlloc que fos tan lluny com París, per a ella el retrobament amb en Hughes després de tant temps era com anar a la Xina.

—A partir d'aquí hi ha dracs —va dir, adreçant-se a la maleta.

Quan la Nick va sentir el xiulet, va tancar la tapa d'una revolada i es va asseure. Ara que la guerra s'havia acabat, l'escena que tenia lloc darrere la finestra —dones que feien onejar mocadors i mainada amb els ulls vermells— era menys colpidora. Ningú no es dirigia cap a la mort, només anaven a casa d'una tieta vella o a fer un avorrit encàrrec relacionat amb la feina. Ella, en canvi, estava emocionada: el món era nou. Anava a veure en Hughes. Hughes.

Va xiuxiuejar el nom com si fos un talismà. Ara que només els separava un dia, va pensar que l'espera potser la faria enfollir. Era curiós: havien passat sis mesos, però aquelles últimes hores li resultaven insofribles.

L'última vegada que s'havien vist havia estat a la primavera, quan el vaixell escorta d'en Hughes havia atracat a Nova York per ser reparat i li havien concedit un permís. S'havien quedat a bord del *Jacob Jones*, en una de les cabines per als oficials casats. Hi havia puces, i quan en Hughes li acabava de passar la mà per sota la faldilla, la Nick va començar a notar una picor als turmells. Havia intentat concentrar-se en la punta dels dits d'ell mentre l'exploraven. En els llavis arran dels batecs del coll. Però no es va poder reprimir i va cridar:

—Hughes, hi ha una cosa al llit!

—Ja ho sé, collons.

Havien corregut cap a la dutxa i s'havien trobat les cames plenes de picades vermelles, mentre l'aigua que s'acumulava al desguàs es convertia en un toll de pebre. En Hughes va renegar contra el vaixell i contra la guerra. La Nick es va preguntar si s'havia fixat en el seu cos nu. Però ell es va girar d'esquena i es va començar a ensabonar.

Això sí, l'havia portat al Club 21. I havia estat un d'aquells moments en què semblava que el món sencer conspirava a favor de la seva felicitat. Amb el sou d'alferes de navili, en Hughes, que mai no acceptava diners dels pares ni volia que la Nick es gastés els seus, no guanyava prou per permetre's un àpat allà. Però sabia fins a quin punt a ella li agradaven les històries sobre gàngsters amb vestits de llana assarjada i sobre les dones que els acompanyaven que havien ballat en aquell lloc durant la llei seca.

—Només podem demanar dos martinis i un bol amb olives i api —va dir ell.

—No cal que hi anem si no ens ho podem permetre —va dir la Nick, mirant el seu marit a la cara. Era una cara trista; trista i alguna altra cosa que ella no sabia desxifrar.

—No —va dir ell—. Això ens ho podem permetre. Però després haurem de marxar.

Van arribar a la Bar Room, envoltada de fustam fosc i amb aquell garbuix de joguines i elements esportius que penjaven del sostre, i la Nick de seguida va sentir l'impacte de la joventut i de la bellesa que posseïa. Va percebre les mirades dels homes i de les dones asseguts en taules petites que li repassaven el vestit vermell de xantung i li llançaven llambregades als cabells, curts, negres i gruixuts. Una de les coses que li agradaven més d'en Hughes era que mai no havia volgut que ella s'assemblés a les rosses del cel·luloide que penjaven a les habitacions de tots els nois del país. I no s'hi assemblava gens. Tenia un aspecte una mica massa sever i una figura massa definida per ser considerada atractiva. A vegades semblava una batalla eterna per demostrar al món que, malgrat les seves diferències, ella era especial, discreta. Però allà, al cosmopolita Club 21, se sentia a gust. Era un lloc ple de dones modernes, amb ulls intel·ligents, com trens bala. I hi havia en Hughes, amb els cabells daurats, les mans elegants, les cames llargues i l'uniforme blau de la marina.

El cambrer els va fer seure a la taula 29. Tenien una parella a la dreta. La dona fumava i assenyalaria frases en un llibre prim.

—En aquesta frase veig la pel·lícula sencera —va dir la dona.

—Sí —va fer l'home, amb un deix dubitatiu.

—I, segons com, és tan Bogart...

—Podria ser que fos l'única opció lògica.

La Nick va mirar en Hughes. Li volia comunicar fins a quin punt l'estimava per haver-la portat allà, per gastar-se tants diners només per prendre un còctel, per permetre-li que fos ella mateixa. Va provar d'irradiar totes aquelles coses amb el seu somriure. Encara no volia parlar.

—Saps què? —va dir la dona, alçant una mica el to—. Som a la seva taula. T'adones que som a la seva taula i que estem parlant d'ells?

—De veritat? —L'home va fer un altre glop de whisky escocès.

—Ai, és tan 21, això —va dir la dona, rient.

La Nick es va inclinar endavant.

—Quina taula deu ser? —va xiuxiuejar, tapant-se la cara amb el guant blanc i adreçant-se a en Hughes.

—Què? —va dir en Hughes, distret.

—Han dit que són a la taula d'algú. De qui?

La Nick es va adonar que la dona els observava. L'havia sentit, l'havia vist mentre ocultava la curiositat darrere la mà. La Nick es va enrojolar i va abaixar la mirada cap a les estovalles de quadres vermells i blancs.

—Ei, maca, és la taula d'en Humphrey Bogart i la Lauren Bacall —va dir la dona, amb amabilitat.— Hi van seure en la seva primera cita. És una de les coses sobre les quals es presumeix aquí.

—Ah, sí? —La Nick va procurar adoptar un to entre educat i indiferent. Es va aplanar el pentinat amb els palmells, notant la suavitat de la cabritilla que desfeia la laca.

—Va, Dick, deixem-los la taula. —La dona tornava a riure.— Sou amants?

—Sí —va respondre la Nick, sentint-se envalentida, sofisticada—. Però també estem casats.

—Això sí que és estrany —va dir l'home, rient entre dents.

—Sí que ho és, sí —va concedir la dona—. I és digne de la taula d'en Bogart i la Bacall.

—No, sisplau, no els volem pas molestar —va dir la Nick.

—Ximpleries —va dir l'home, que va agafar el whisky i el còctel de xampany de la dona.

—Ai, s'han deixat embuixar per la meva dona —va dir en Hughes—. Nick...

—Ui, és un plaer —va dir la dona—. I ella és especialment embuixadora.

La Nick va mirar en Hughes, que li va dedicar un somriure.

—Sí que ho és —va dir ell—. Som-hi, doncs, reina. Ens trasladem tots per tu.

El martini que va arribar va fer pensar a la Nick en el mar i en la casa de l'Illa: net, salabrós i extraordinàriament familiar.

—Hughes. Aquest podria ser perfectament el millor sopar de la meva vida. D'ara endavant només vull martinis, olives i api.

En Hughes li va tocar la cara amb una mà.

—Em sap greu, tot plegat.

—Per què ho dius, això? Mira on som.

—Hauríem de demanar el compte —va dir ell, fent un gest al cambrer.

—Està tot correcte, senyor?

—Sí, gràcies. Ens podria portar el compte, sisplau? —En Hughes mirava cap a la porta. No mirava la Nick, ni el seu vestit vermell, ni els seus cabells negres i llunts que havia hagut de portar amb una ret al tren des de Cambridge fins a Penn Station.

El cambrer es va allunyar lliscant.

La Nick furgava dins la bossa de mà perquè no volia

mirar en Hughes. La parella amb qui s'havien intercanviat els seients se n'havia anat, tot i que, en aixecar-se, la dona havia premut l'espatlla de la Nick i li havia picat l'ullet. Ara la Nick feia un esforç per no preguntar-se en què devia estar pensant en Hughes. Hi havia moltes coses que no sabia d'ell —o que no acabava de saber—, i per molt que sempre estigués disposada a afrontar-les, per molt que li hauria agradat obrir-lo amb un moviment hàbil i espiar dins seu, una mena d'instint animal li desaconsellava utilitzar aquell mètode amb ell.

—Senyor, senyora. —La Nick va alçar la mirada. Un home amb un aire de morsa havia emergit al costat de la taula.— Sóc l'encarregat. Que passa res?

—No —va respondre en Hughes, mirant al voltant com si busqués el cambrer—. Només he demanat el compte...

—Ah —va dir la Morsa—. Potser no ho sap, senyor, però el sopar... —i aquí va fer una pausa, deixant que el bigoti llarg i espès lluís amb tota la seva esplendor—, aquesta nit, als membres de la marina, els convida la casa.

—Què diu que què? —va dir en Hughes.

—Fill —va dir la Morsa, somrient—, què els puc portar?

La Nick va esclafir una rialla.

—Un bistec, oh, sisplau, un bistec —va dir, i tot va desaparèixer.

—Un bistec per a la senyora —va dir la Morsa, que continuava mirant en Hughes.

En Hughes va dibuixar un somriure i, de sobte, la Nick va entreveure el noi amb qui s'havia casat en l'home intocable que havia tornat cap a ella. Un noi amb un coll encarcerat de cartró i un uniforme blau molt planxat. I el dilema que afrontaven, que era com el de tothom.

—Un bistec, si en pot trobar un en aquesta ciutat. O en aquest país, de fet —va dir en Hughes—. No sabia si encara existien.

—Al 21 encara existeixen, senyor, com sempre. —La Morsa va fer petar els dits cap al cambrer.— Dos martinis més per al mariner.

Més tard van tornar les puces. I en Hughes estava cansat, va dir, pel bistec. La Nick es va plegar el vestit vermell i es va posar la camisa de dormir negra que ell no veuria a les fosques. Es va estirar al llit escoltant el soroll dels operaris que treballaven en el vaixell amarrat al moll. El martelleig buit de l'acer.

Als afores de Newark, la Nick va decidir anar al vagó bar. Per sopar, s'havia endut de casa tres ous durs i un entrepà de pernil dolç per no haver-se de gastar tres dòlars al vagó restaurant. Però va sucumbir a l'atracció del bar. Segons els anuncis, hi servien totes les «novetats en begudes», i ella havia separat cinquanta centaus per a despeses addicionals.

L'Havana Special. Sense marit, sense mare i sense cosina: podia ser qualsevol persona. Es va allisar la faldilla grisa i es va pintar els llavis. Es va mirar al mirall: un floc de cabells foscos li va caure sobre l'ull esquerre. Quan estava a punt de sortir al passadís, es va recordar dels guants. Mentre se'ls enfundava, es va tornar a ensumar el canell abans de tancar la porta d'un cop sec.

En entrar al vagó bar, que tenia una barra de fusta curvilínia i uns seients baixos de color bordeus, la Nick va notar que una gota de suor li començava a regalimar entre els pits. Es va passar una mà enguantada pel llavi superior i de seguida es va penedir del gest. Un cambrer se li va

acostar i la va acompanyar a una taula buida. Va demanar un martini amb extra d'olives, preguntant-se si li cobrarien més. Va enretirar la cortina de feltre i va contemplar la nit. El seu reflex li va tornar la mirada. Darrere el seu cap, va distingir un home amb una americana blau marí que l'observava. Va intentar endevinar si era ben plantat, però va passar un tren que en va esborrar la imatge.

Es va apartar de la finestra i va encreuar les cames, notant el moviment de les mitges de niló entre les cuixes. El cambrer li va portar la beguda i, quan la Nick va alçar una mica el cigarret perquè l'hi encengués, ell es va començar a palpar el cos a la recerca d'un encenedor. L'home de l'altre costat va intervenir obrint un Zippo platejat. Tots els joves que tornaven de la guerra duien Zippos, com si vinguessin amb l'uniforme.

—Gràcies —va dir la Nick, amb els ulls clavats al cigarret.

—De res.

El cambrer va desaparèixer darrere una mampara de vidre esmerilat.

—Puc seure? —va preguntar l'home. Va ser una petició feta sense vacil·lar.

La Nick va fer un gest cap al seient, però sense aixecar la vista.

—No em quedaré gaire estona —va dir ella.

—On vas?

—A St. Augustine.

L'home tenia els cabells foscos i fixats enrere. Era atractiu, va pensar la Nick, a l'estil de Palm Springs. Potser abusava una mica de la colònia.

—Jo vaig a Miami —va dir ell—. Vaig a veure els meus pares a Miami.

—Que bé, no? —va dir la Nick.

—Sí, molt. —L'home li va dedicar un somriure.— I tu?
Per què St. Augustine?

—Hi tinc un germà —va respondre la Nick—. Retiren de servei el seu vaixell. El vaig a veure.

—Que bé, no? —va dir l'home.

—Sí, molt. —Aquesta vegada la Nick li va tornar el somriure.

—Em dic Dennis —va dir l'home, allargant la mà.

—Helena —va dir la Nick.

—Com la muntanya.

—Com la muntanya. Molt original.

—Sóc un paio original. El que passa és que no em coneixes gaire bé, encara.

—Si et conegués més bé, em sentiria diferent?

—Qui ho sap? —En Dennis es va acabar la beguda.—
Jo faré una altra copa. En vols una altra, Helena?

—Em sembla que no —va dir la Nick.

—Ah. Beure a soles. Que trist.

—No se sap mai: si et quedes una estona més, potser trobaràs companyia. —El martini l'havia envalentit.

—No vull una altra companyia —va dir en Dennis, i va deixar anar un sospir—. Els trens em fan sentir sol.

La Nick va notar la nit que passava rabent, els xerrics de l'acer en colpejar l'acer.

—Sí —va dir—. Són llocs solitaris. —Va treure un cigarret.— Sí que em beuré aquesta copa, suposo.

En Dennis va fer un gest al cambrer. Aquesta vegada, el martini de la Nick només duia una oliva. Per algun motiu, aquella circumstància la va avergonyir.

—Com és el teu germà?

—Encantador —va respondre ella—. I molt ros.

—No us assembleu, doncs.

—No.

—És un paio molt afortunat de tenir una germana com tu.

—Ho penses de veritat? No sé fins a quin punt se n'hauria de sentir, d'afortunat.

—A mi m'agradaria tenir una germana com tu. —Li va dedicar un somriure.

El to amb què va pronunciar aquelles paraules no va agradar a la Nick, ni aquell somriure, com si s'hagués establert una complicitat entre ells. Ara que el tenia tan a prop, va veure que li sortien pèls marrons dels narius.

—Me n'he d'anar —va dir ella, provant d'aixecar-se sense perdre l'equilibri.

—Au, va.

—No cal que t'aixequis.

—No t'empipis, dona. Només feia broma.

La Nick va sortir del vagó. Ja les podia pagar ell, les seves dues copes, cony.

—Sempre que vulguis una mica d'amor fraternal... —va sentir que cridava l'home al seu darrere, rient, abans que la porta del compartiment el silenciés.

En tornar a la seva cambra, de poc no s'estripa la brusa intentant treure-se-la. Sentia palpitations al cap. Es va treure la faldilla i, només amb calces i sostenidors, es va inclinar damunt la pica petita i es va remullar els pits i el coll. Va apagar el llum de dalt i va empènyer la finestra cap avall per deixar passar una mica d'aire fresc. El mosso li havia abaixat el llit mentre era al bar. S'hi va asseure i es va encendre un cigarret. Quan se'l va haver fumats, en va encendre un altre i va enfonsar el cap al vidre. La foscor passava davant seu. Al cap d'una estona, es va estirar envoltada per l'olor del fum.

Quan es van aturar a Richmond, eren les cinc del matí. L'havia despertat el brogit de persones que pujaven i bai-

xaven del tren. No havia corregut les cortines i la finestra encara era oberta.

—Casundena —va dir, i va intentar incorporar-se una mica, conscient com era que només anava amb roba interior i que tots els passatgers que pujaven al tren la podien veure.

Com que la cortina més llunyana era inabastable, va estirar la que tenia més a prop i la va fer servir per tapar-se. Allà dreta, coberta només pel feltre verd, va espisar a fora. Li va semblar que detectava els indicis terrosos del riu James. L'aire era més agradable allà al sud. Res a veure amb Tiger House, on el mar se n'apoderava a la força. També se sentia l'olor de pi, que s'enduia els últims vestigis del martini. Va córrer l'altra cortina, es va lligar el cinturó de la bata a la cintura, va obrir la porta i va cridar el mosso perquè li portés cafè.

Abans de les onze de la nit seria a St. Augustine. I amb en Hughes. Hi havia somiat? Va intentar recordar-ho. El mosso va arribar amb el cafè fumejant. Se'l va beure mirant els passatgers ensonyats que pujaven per anar a Florida. La Helena aviat arribaria a Hollywood. Es va preguntar com devia ser la casa de l'Avery Lewis. Pobra Helena. Tot just havien començat les hostilitats que va rebre la notícia de la mort d'en Fen; en només dos mesos s'havia casat i l'havien mort. Qui sap com hauria estat la seva vida en comú si hagués sobreviscut? Eren dues criatures i cap dels dos no tenia diners.

La mare de la Helena, la seva tia Francis, tampoc no havia tingut un matrimoni gaire reeixit. No obstant això, no va semblar mai infeliç pel fet d'haver de passar amb menys. La Nick no havia sentit mai que es queixés perquè la seva germana hagués heretat Tiger House, ni perquè s'hagués casat amb un home que feia diners a cabassos amb les

bobines i els carrets, mentre que ella no tenia pràcticament res. A la Nick ni tan sols se li havia acudit que potser a la seva tia li hauria agradat que les coses haguessin estat diferents. Però ara, quan pensava en aquell rampell estrany que li havia agafat a la Helena de tornar-se a casar, en aquella necessitat imperiosa de tenir algú que fos seu, com ella mateixa havia dit, la Nick es preguntava si la tia Francis havia desitjat mai que fos ella la que hagués acabat a la casa gran.

Potser tant era. Ben mirat, la Nick no recordava cap estiu en què la tia Francis i la seva mare no visquessin una pendent de l'altra. Fins i tot després de la mort del pare de la Helena, quan havia arribat la Depressió. I fins i tot quan el seu propi pare havia mort i la seva mare s'havia trobat tan malament. La Nick va parar. No volia pensar en aquelles coses, ara.

Va treure dos ous durs de la bossa de paper marró, els va esquerdar a l'ampit de la finestra i en va revelar la pell blanca i lluent. No, ara tot era nou, esperant per ser descobert. I ho aconseguiria. En Hughes i ella se'n sortirien plegats. En tenia moltes ganes; es ficaria el món sencer a la boca i se'l cruspiria a queixalades.